

DOMINGO V DE CORESMA

Primeira Lectura Ez 37, 12-14

Daréivo-lo meu Espírito e viviredes

LECTURA DO LIBRO DO PROFETA EZEQUIEL

Isto di o Señor Deus:

- Velaí que eu vou abri-las vosas sepulturas,
e vouvos facer subir das vosas sepulturas, meu pobo,
e vouvos levar á terra de Israel.

Recoñeceredes que eu son o Señor,
cando eu abra as vosas sepulturas,
e cando vos faga subir das vosas sepulturas, meu pobo.

Vou poñer en vós o meu espírito
e vouvos facer revivir na vosa terra.

Así recoñeceredes que eu, o Señor, o digo e o fago
-é o Señor quen fala-.

Palabra do Señor

SALMO RESPONSORIAL Sal 129, 1-2. 3-4ab. 4c-6. 7-8

R/. (7): Do Señor vén a misericordia, e nel a redencion é cumprida.

Desde os abismos clamo a ti, Señor;
Señor, escoita a miña voz.
Ten atentos os oídos
á voz da miña súplica.

Se levas conta dos pecados, Señor,
Señor, ¿quen poderá terse en pé?
Mais en ti está o perdón
para te faceres respectar.

Eu espero no Señor,
a miña alma espera na súa palabra;
a miña alma agarda ó Señor,
máis do que os vixías á aurora.

Agarde Israel ó Señor,
pois do Señor vén a misericordia
e nel a redencion é cumprida.
El é quen redime a Israel
de tódolos pecados.

Segunda Lectura Rm 8, 8-11

O Espírito de quen resucitou a Xesús de entre os mortos habita en vós

LECTURA DA CARTA DO APÓSTOLO SAN PAULO ÓS ROMANOS

Irmáns:

Os que viven conforme a condición carnal, non poden agradar a Deus. Pero vós non vivides conforme a carne, senón conforme o espírito, se é que o Espírito de Deus habita en vós: se algún non ten o Espírito de Cristo, ese non é de Cristo.

Pero se Cristo está en vós, o voso corpo certamente está morto por culpa do pecado, mais o espírito é vida por causa da xustiza.

Se o Espírito do que resucitou dos mortos a Xesús habita en vós, o mesmo que resucitou a Cristo Xesús dos mortos, vivificará os vosos corpos mortais polo seu Espírito que habita en vós.

Palabra do Señor

VERSÍCULO Xn 11, 25a. 26

Eu son a resurrección e a vida, dí o Señor;
quen cre en min non morrerá endexamais.

Evanxeo Xn 11, 1-45 (longo)

Eu son a resurrección e a vida

LECTURA DO SANTO EVANXEO SEGUNDO XOÁN

Naquel tempo, Lázaro de Betania, da aldea de María e da súa irmá Marta, caera enfermo. María fora a que unxira ó Señor con perfume e lle enxugara os pés cos seus cabelos; o seu irmán Lázaro era o enfermo. Por iso, as irmás mandaron a dicirlle a Xesús:

- Señor, mira, o que amas está enfermo.

Ó oílo, dixo Xesús:

- Esta enfermidade non é para a morte, senón para a gloria de Deus, a fin de que por ela se glorifique o Fillo de Deus.

Xesús queríaalles moito a Marta, á irmá dela, e mais a Lázaro. Anque oíu que este estaba enfermo, deixouse estar aínda por dous días no sitio onde se atopaba. Despois disto, díxolles ós discípulos:

- ¡Vaíamos outra vez a Xudea!

Os discípulos respondéronlle:

- Mestre, aínda non hai nada que te querían apedra-los xudeus, ¿e vas ir outra vez alí?

Xesús replicou:

- ¿Non hai doce horas de día? Se alguén camiña de día, non tropeza, pois ve a luz deste mundo; mais se alguén camiña de noite, tropeza, pois non hai luz nel.

En dicindo isto, proseguiu:

- Lázaro, o noso amigo, dorme; pero eu vouno espertar.

Dixéronlle entón os discípulos:

- Señor, se dorme, curará.

Xesús dicíao da morte. Pero eles coidaban que falaba do repouso do sono. Entón Xesús díxolles abertamente:

- Lázaro morreu, e alégrome por vós de non estarmos alí, para que creades. ¡Así que vamos onda el!

Díxolles entón Tomé -o chamado Xemelgo- ós outros discípulos:

- ¡Vaíamos tamén nós morrer con el!

Cando chegou Xesús, atopouse con que Lázaro xa levaba catro días no sepulcro. Betania estaba preto de Xerusalén, a uns tres quilómetros; moitos dos xudeus foran onda Marta e María para lles daren o pésame polo irmán. Cando oíu Marta que Xesús estaba chegando, saíulle ó encontro. María, en cambio, quedou na casa. Díxolle entón Marta a Xesús:

- Señor, se ti estiveses aquí non morrería meu irmán; pero eu sei que, aínda agora, Deus che concederá calquera cousa que lle pidas.

Xesús díxolle:

- Teu irmán resucitará.

Marta respondeulle:

- Ben sei que resucitará na resurrección, no día derradeiro.

Díxolle Xesús:

- Eu son a resurrección e a vida. Quen cre en min, anque morra, vivirá; e todo o que vive e cre en min, non morrerá endexamais. ¿Cres ti isto?

Ela respondeu:

- Si, Señor: eu creo que ti e-lo Cristo, o Fillo de Deus, que había de vir ó mundo. E, ditas estas cousas, saíu e chamou por María, súa irmá, dicíndolle polo baixo:

- O Mestre está aquí e chámate.

Ela, ó oílo, ergueuse de contado e foi onda el. (Aínda non chegara Xesús á aldea, senón que estaba no mesmo sitio onde o atopara Marta). Entón os xudeus que estaban con ela na casa para lle daren o pésame, vendo a María que se ergueu de contado e saíu, foron detrás dela, coidando que ía á sepultura para chorar alí. María chegou onde estaba Xesús e, ó velo, caeu ós seus pés, dicíndolle:

- Señor, se ti estiveses aquí, non morrería meu irmán.

Ó ver Xesús que ela estaba chorando, e tamén os xudeus que viñeran con ela, apretóuselle o corazón e, profundamente conmovido, preguntou:

- ¿Onde o puxestes?

Contestáronlle:

- Señor, ven ver.

E Xesús botouse a chorar.

Entón comentaban os xudeus: "¡Ai que ver como o quería!"

Pero algúns deles dixeron: "E logo este, que deu vista ós ollos dun cego, ¿non podía facer que non morrese?"

Xesús, estremecéndose de novo, chegou á sepultura. Era unha cova e tiña unha pedra por riba.

Xesús ordenou:

- Arredade a pedra.

Marta, a irmá do finado, díxolle:

- Señor, xa cheira, que leva catro días.

Xesús contestoulle:

- ¿Non che dixen que se cres, vera-la gloria de Deus?

Arredaron entón a pedra. Xesús ergueu os ollos e dixo:

- Meu Pai, douche gracias porque me escoitaches. Eu ben sabía que ti sempre me escoitas, pero díxeno pola xente que está aquí, para que crean que ti me mandaches.

E dito isto, gritou con voz forte:

- ¡Lázaro, ven para fóra!

Saíu o morto; tiña os pés e as mans atados con vendas e a cara envolta nun sudario. Xesús ordenoulles:

- Desenleádeo e deixádeo ir.

Entón, moitos dos xudeus que viñeran onda María, vendo o que fixo, creron nel.

Palabra do Señor

Ou máis breve: 3-7. 17. 20-27. 33b-45

LECTURA DO SANTO EVANXEO SEGUNDO XOÁN

Naquel tempo, as irmás de Lázaro mandaron a dicirlle a Xesús:

- Señor, mira, o que amas está enfermo.

Ó oílo, dixo Xesús:

- Esta enfermidade non é para a morte, senón para a gloria de Deus, a fin de que por ela se glorifique o Fillo de Deus.

Xesús queríalles moito a Marta, á irmá dela, e mais a Lázaro. Anque oíu que este estaba enfermo, deixouse estar aínda por dous días no sitio onde se atopaba. Despois disto, díxolles ós discípulos:

- ¡Vaíamos outra vez a Xudea!

Cando chegou Xesús, atopouse con que Lázaro xa levaba catro días no sepulcro. Cando oíu Marta que Xesús estaba chegando, saíulle ó encontro. María, en cambio, quedou na casa.

Díxolle entón Marta a Xesús:

- Señor, se ti estiveses aquí non morrería meu irmán; pero eu sei que, aínda agora, Deus che concederá calquera cousa que lle pidas.

Xesús díxolle:

- Teu irmán resucitará.

Marta respondeulle:

- Ben sei que resucitará na resurrección, no día derradeiro.

Díxolle Xesús:

- Eu son a resurrección e a vida. Quen cre en min, anque morra, vivirá; e todo o que vive e cre en min, non morrerá endexamais. ¿Cres ti isto?

Ela respondeu:

- Si, Señor: eu creo que ti e-lo Cristo, o Fillo de Deus, que había de vir ó mundo.

A Xesús, véndoos chorar, apretóuselle o corazón e, profundamente conmovido, preguntou:

- ¿Onde o puxestes?

Contestáronlle:

- Señor, ven ver.

E Xesús botouse a chorar.

Entón comentaban os xudeus: "¡Ai que ver como o quería!"

Pero algúns deles dixeron: "E logo este, que deu vista ós ollos dun cego, ¿non podía facer que non morrese?"

Xesús estremecéndose de novo, chegou á sepultura. Era unha cova, e tiña unha pedra por riba.

Xesús ordenou:

-Arredade a pedra.

Marta, a irmá do finado, díxolle:

- Señor, xa cheira, que leva catro días.

Xesús contestoulle:

- ¿Non che dixeron que se cres, vera-la gloria de Deus?

Arredaron entón a pedra. Xesús ergueu os ollos e dixo:

- Meu Pai, douche gracias porque me escoitaches. Eu ben sabía que ti sempre me escoitas, pero díxeno pola xente que está aquí, para que crean que ti me mandaches.

E dito isto, gritou con voz forte:

- ¡Lázaro, ven para fóra!

Saíu o morto; tiña os pés e as mans atados con vendas e a cara envolta nun sudario. Xesús ordenoulles:

- Desenleádeo e deixádeo ir.

Entón, moitos dos xudeus que viñeran onda María, vendo o que fixo, creron nel.

Palabra do Señor